

Den dobbelte natur: Frihedens pris eller slavernes kor?

Bogam: Anne Lønstrup: *Esma Birdi. Et liv i to verdener*

Hvorfor klipper en fri mand sine egne vinger af, og føler at først nu kan han flyve? Og hvorfor finder en selvstændig kvinde sig i at lade sig tvangsægte?

Anne Lønstrup: Esma Birdi. Et liv i to verdener. 216 sider. 249 kr. Gyldendal. Jacob Egevang og Martin Herbst : Mit livs omvej. En dramatisk rejse til Moon-bevægelsens indre. (Ill.) 281 sider. 269,95 kr. Lindhardt og Ringhof. Fåes på www.weekendavisen.dk

Af Liselotte Wiemer

Han er en rødhåret, dansk mand fra Amager. Hun er en mørkøjet kvinde fra det centrale Tyrkiet. Han er opvokset i en frit flyvende familie, med skilsmisser, flytninger og mors nye forhold. Hun under faste rammer, hvor skilsmisse er udelukket og mor går med tørklæde. Begge er elskede børn, men i de afgørende øjeblikke vælger den danske mor sig selv, den tyrkiske traditionen og æren. Med ingen af børnene bliver der talt følelser. Begge er stærke, kloge, oplyste, fra hver sin kulturelle side opdraget til at tro på sig selv. Alligevel vælger de underkastelsen. Synkront, 18 år gamle - og bliver der i næsten to årtier.

At læse den danske folkekirkepræst Martin Herbst og den tyrkisk fødte integrationskonsulent Esma Birdis livshistorier er som at rejse ind i et urdyb af spørgsmål. Hvorfor klipper en fri mand sine egne vinger af? Hvorfor finder en moderne selvstændig kvinde sig i at tvangsægte? Og hvorfor bliver idealet om det gode liv til et mareridt, når det realiseres?

Esma Birdi (født 1964) voksede op i Anatolien med en frihedssøgende far og en mere traditionelt tænkende mor. I 1972 rejser familien til Danmark. Esma kunne lige så godt være rejst til en anden planet, men de lander forbavsende blidt for enden af Søborg Hovedgade. Da har Esma mistet sin elskede lillebror og måske var det hendes skyld. Ingen taler med hende om det. En anden lillesøster må blive tilbage hos farmor. Børn er en del af familien og kollektivet er vigtigere end den enkelte.

Alligevel er det ikke en almindelig indvandrerfamilie. Far giver datteren modetøj og frie tøjler og skolen er god. Esma er alles darling. Det var før de mørkøjede grupper

blev så store, at vores hjerter blev små. Esma bliver kort sagt en rigtig dansker.

Men pludselig ændrer billedet sig. Da friheden bliver taget alvorligt og den unge Esma har en uskyldig flirt med en jævnaldrende, arrangerer hendes mor i al hast et ægteskab. Som bare 18-årig bliver Esma bortgift og får snart to børn. Og så begynder et langt og slidsomt forhold, præget af manglende følelser, splittelsen mellem to kulturer, alt for meget arbejde, fordi der hver måned skal sendes store beløb hjem til svigerfamilien og en lille datter der ligesom Esmas egen søster bliver midlertidigt efterladt i Tyrkiet. Hele mønsteret gentager sig. Og da samme datter er i puberteten, er det Esma, der nægter hende den mest elementære frihed.

Er der da slet ingen ændring sket? Er vi bare vore forældres arvtagere? Det er barsk læsning. Fortalt nøgent og uden omsvøb. Men egentlig også uden større passion. Det er journalisten Anne Lønstrup, der har ført pennen, så måske er noget gået tabt undervejs. Der er i hvert fald et eller andet følelsesniveau, vi aldrig når ned til. Og det gør anden del af bogen - hvor Esma er brudt ud af sit ægteskab, er blevet integrationskonsulent og en såkaldt »fri kvinde« og hvor fortællingen derfor slutter i en række overvejelser om integration i al almindelighed - til en lidt regelret sag. Stil krav, siger hun til samfundet! Vær ikke offer, tag del, siger hun til sine indvandrerfæller. Frihed får man ikke, man skal kæmpe for den. I 2003 fik hun selv Venstres Frihedspris.

Men Esma Birdis eget liv viser med al tydelighed, at ting tager tid. Næsten 20 år gik der, før en velintegreret ung dansk-tyrkisk kvinde kunne bryde ud af sit ægteskab. Hvorfor? Det svar hænger i vinden. Eller ligger skjult et spædestik dybere nede. Dernede hvor friheden viser sit dobbelte ansigt.

Hvorfor er også det første ord i Jacob Egevang og Martin Herbsts fælles bog om Herbsts livsrejse fra fritænkende 60'er dreng, drukture, gang i den og femdobbelte danmarksmester i billard til verdens mest arbejdsomme Moonie-discipel. Her er en afgrund af frihed. Her er mulighed for valg. Og Herbst vælger ufriheden.

Med vidt åbne øjne giver den unge Martin (f. 1960) således alt, hvad han ejer af tid, følelser, kreativitet og materielt liv til bevægelsen. Han knokler 18-20 timer i døgnet, faster i dagevis og bliver til sidst gift mellem 10.000 andre ildsjæle med en hustru, han aldrig har set. Hvad er det, der driver ham. Hvorfor har vi en totalitær lidenskab, der indimellem taler hen over al handlefrihed og fornuft? Hvorfor gik så mange med Tvind i 70'erne, kunne man lige så godt spørge.

Erfaringen har lært Martin Herbst, at der ikke er noget entydigt svar. Paradokset er simpelthen svaret, skriver han. Så der er kun at kaste sig ud i livet, forlæns, ærligt og helhjertet. Derfor fortryder han heller ingenting. Hvilket er en ret stærk pointe.

Der går som sagt næsten to årtier, inden den ekstremt succesfulde Herbst løfter det indre slør og ser fordærvet. Og derefter på rekordtid bliver 13-tals teolog og præst i den danske folkekirke. Da har han nogle år tidligere ofret sin førstefødte søn til bevægelsen ved at bortadoptere ham til et barnløst par. De er jo brødre og søstre! En beslutning så stor, at den paralleliseres med Abrahams ofring af Isak. Det er en handling, Herbst aldrig giver sig selv ret til at fortryde. Men håbet om det (u)mulige gensyn med sønnen får lov til at blive bogens allersidste tema.

Fortællingen om Martin Herbsts »dramatiske rejse til Moon-bevægelsens indre«, er bygget op som en klassisk udviklingshistorie fuld af litterære virkemidler. Således begynder vi i dramatisk nutid under brylluppet i Korea. Og flere gange undervejs vender vi tilbage til den sitrende nutidsform. Martin Herbst gør på den måde sit liv til en rigtig cliff-hanger historie. En åndeløs, men bestemt ikke åndløs rejse ind i den altopslugende idealisme, der måske ligger som en paradys-drøm i de fleste af os. Men spørgsmålet er bare, om det er frihedens pris eller slavernes kor: tænk hvis vi alle sammen var brødre og søstre. Tænk hvis vi respekterede og elskede hinanden uden hensyn til alder, udseende og køn. Tænk hvis det materielle aldrig fik magt over os. Tænk hvis...

Derfor er Martin Herbsts råd til andre sektister og idealister: Giv den hele armen. Jo mere fuldt I lever drømmen ud, desto hurtigere opdager I bedraget.

Jeg tror, den konklusion er for let eller kun er for de få. Men den er besnærende stolt. Ikke bøddel, ikke offer. Bare først og fremmest levende! Nietzsche ville have nikket i sit store skæg.

Men når bogen er lukket står billederne tilbage på nethinden. De utallige fotos af en ung, rødhåret mand med væg-til-væg smil og flammeglade øjne. Parat til - ja, til hvad?

Billedtekst: Danske Martin Herbst bliver gift med en ukendt partner ved et Moon-massebryllup som dette. Martin Herbst . Fri, underkastelse, fri. Danske Martin Herbst bliver gift med en ukendt partner ved et Moon-massebryllup som dette.

Titel

Stednavne

DANMARK

Emneord

Personer

BIRDI_ESMA_KONSULENT

Virksomheder

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

Det store blændværk

Af Af Sonja Sabinsky

Martin Herbst var 18 år, da han lod sig opsuge i Moon-bevægelsen, og de næste 20 år arbejdede han i døgn drift for sekten. Først som pengeindsamler og hverver af nye medlemmer. Senere højt på strå som leder i Østeuropa, hvor der var et stort marked lige efter murens fald.

Undervejs blev der også tid til et massebryllup i Seoul, hvor han fik en tilfældig udvalgt japansk hustru, og sammen bortadop-terede de deres førstefødte søn til et barnløst dansk par i bevægelsen.

Martin Herbst ser på sig selv med et selvironisk glimt i øjnene og hovedrysten, når han fortæller om sit næsten selvdestruktive engagement i Moon-bevægelsen. Han læner sig frem i hjemmets lædersofa i præstehjemmet på Amager. Der er ild i hans øjne, og stemmen skifter på sekunder fra intim til dramatisk:

- Jeg synes, at kulturminister Carina Christensen skulle indkalde til en konference, hvor vi kunne få sat ord på, hvad sekterisme er. Hvor vi definerer forskellen på en syg sekt og et sundt menneskeligt fællesskab. Sekterisk tankegang findes overalt. Inden for religion, politik, sport og i erhvervslivet. Alle de steder, hvor mennesker indgår relationer med hinanden.

Alle tror på det

Men der er også brug for at forstå sekternes dynamik bedre, mener Martin Herbst, der i bogen »Mit livs omvej« fortæller om sin tid i Moon-bevægelsen.

Hermed håber han at kunne kaste et skarpere lys på, hvad der foregår i sektmedlemmers hoveder. Det virker nemlig, som om kritikere af sekter ikke har den fulde forståelse af sekters væsen, siger han:

- Forklaringsmodellerne holder ikke vand. Myten om, at sekter består af onde ledere og uskyldige medlemmer, er et fatamorgana. I Moon-bevægelsen var vi alle udsat for et kollektivt bedrag. Det gælder også lederen mr. Moon. Han er oprigtig ked af, at verden er, som den er, og han er overbevist om, at det skyldes, at folk endnu ikke har modtaget ham som den Messias, han tror, han er. Min erfaring er, at man kun kan blive langtidsholdbar leder af en sekt, hvis man arbejder mere end de andre og helhjertet tror på projektet. Det gjorde jeg selv, da jeg var leder for 13 nationer i Østeuropa. Jeg vidste da ikke, at jeg udnyttede de mennesker, som var under mig. Jeg arbejdede jo mere end nogen anden. Jeg havde foræret masser af penge til bevægelsen, og jeg havde givet min søn bort for at vise næstekærlighed. Også Moon arbejder i døgn drift. Han sover tre timer i døgnnet, og han har oceaner af kærlighed til sine medlemmer, hvis de ellers er enige med ham.

Skingrende normal

Det var en eksistentiel krise, der bragte Martin Herbst ind i Moon-bevægelsen. På overfladen var han en velfungerende dreng. Han klarede sig langt over gennemsnittet i skolen, var danmarksmester i billard og havde et godt hjem.

Men bag facaden var han utilpasset. Han hungrede efter en manual til tilværelsen, og den fandt han hos Sande Far, som mr. Moon også kaldes:

- Her var en karismatisk leder, som havde færdige forklaringer på alt. Der var kosmiske lovmæssigheder og guddommelige principper bag alt. Det gav mening. Det var trygt.

Men der var ikke tale om hjernevask, understreger Martin Herbst :

- Jeg var fuldstændig klar over, hvad jeg gjorde. Jeg var skingrende normal. Jeg har aldrig set mig selv som et offer, og derfor kom jeg formentlig også rimelig helskindet ud af bevægelsen.

Drømmen brister

Men først styrtede hans verden i grus, for det gør ondt at indse, at man har levet på en livsløgn. At alt det, man har troet på og investeret i, er blændværk.

Skællene faldt fra Martin Herbsts øjne, da han avancerede til hovedkvarteret i New York. Her mødte han den inderste kerne, og det gik op for ham, at der var brodne kar, som ragede til sig. Sande Far levede heller ikke op til sine egne idealer. Det viste sig nemlig, at den mand, der havde talt om ægteskabet som en hellig institution og gjort utroskab til en dødssynd, selv var sin kone utro med adskillige elskerinder.

Martin Herbst gjorde sit åndelige bo op. Han kunne ikke længere være en del af bevægelsen, og det betød, at han måtte hjem til sin japanske hustru og fortælle hende, at hans drøm var bristet. Han var klar over, at han dermed risikerede at miste både hende og deres fire børn til bevægelsen.

Men hans bekymring blev gjort til skamme. Hans hustru havde for længst gennemskuet korruptionen i bevægelsen, og familien kunne sammen lægge fortiden bag sig og tage hul på en frisk hjemme i Danmark.

Plads til tvivl

Nu kunne man godt forestille sig, at Martin Herbst var færdig med religiøse forestillinger. At han havde fået nok.

Men tværtimod. Som frafalden i Moon-bevægelsen begyndte han at læse teologi på Københavns Universitet i 2000, og efter en uhørt kort studietid på to år og ni måneder fik han teologisk embedseksamen med 13 i gennemsnit. I dag er han præst i Korsvejkirken i Kas-trup:

- Kristendommen er ikke de færdige forklarings paradiser. Her er der plads til tvivl og sårbarhed. Selv Jesus Kristus kan tvivle, når han hænger på korset og råber: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig«. Kristendommen, som den folder sig ud i den danske folkekirke, er en vidunderlig kilde til et sundt fællesskab, modsat det fællesskab vi havde i Moon-bevægelsen. Det var sygt.

Billedtekst: - Kristendommen, som den folder sig ud i den danske folkekirke, er en vidunderlig kilde til et sundt fællesskab, modsat det fællesskab vi havde i Moon-bevægelsen. Det var sygt, siger Martin Herbst, der i dag er folkekirkepræst. Foto: Tariq Mikkil Khan/PolfotoMed bogen "Mit livs omvej" inviterer Martin Herbst læserne ind bag de tykke mure, der normalt omgiver en af verdens største sekter, Moon-bevægelsen, som han ofrede alt til i de 20 år, han var medlem.

Titel

Stednavne

DANMARK

Emneord

Personer

Virksomheder

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

Martin Herbst

Født på Amager i 1960. I 1978 gik han ind i Moon-bevægelsen, og her arbejdede han de næste 20 år. I 1996 begyndte bedraget at gå op for ham, og i 1999 forlod han Moon-bevægelsen i USA og rejste hjem til Danmark. Her indledte han i 2000 et teologistudium, som han fuldendte på mindre end tre år med et karaktergennemsnit på 13.

Martin Herbst har været præst i Ådum ved Tarm. I dag er han præst i Korsvejkirken i Kastrup. Han er gift med den japanske kvinde, som han blev viet til i Moon-bevægelsen. Sammen har de fire børn og en søn, der som spæd blev bortadopteret til et barnløst dansk par i bevægelsen.

Martin Herbst har fortalt sin historie om sin tid i Moon-bevægelsen til Jacob Egevang i bogen "Mit Livs Omvej". Bogen er udkommet på Lindhardt og Ringhof.

Titel

Stednavne

DANMARK

Emneord

Personer

Virksomheder

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

POLITIKEN

Politiken | 31.01.2009 | Bøger | Side 4 | 573 ord | artikel-id: e1634d51

Biografi: Man on the Moon

Sognepræsten og eks- moonien Martin Herbst er en usædvanlig person med en usædvanlig historie at fortælle.

Jacob Egevang og Martin Herbst : Mit livs omvej. En dramatisk rejse til Moon-bevægelsens indre. Lindhardt og Ringhof, 281 sider, 269,95 kroner.

Af Lars Sandbeck

Biografi

Martin Herbst er ikke som alle andre, han er nemlig noget helt for sig selv. Han er femdobbelts danmarksmester i billard; han har været leder af Moon-bevægelsen i Slovenien og var på vej mod toppen i USA; i 1999 forlod han bevægelsen, gennemførte teologistudiet på under tre år, fik 13 i gennemsnit og er i dag præst på Amager.

Sammen med journalist Jacob Egevang har Martin Herbst nu forfattet en bog om denne ekstraordinære personlige rejse. 'Mit livs omvej' handler primært om Herbsts karriere inden for Moon-bevægelsen. Forhistorien, bruddet og tiden efter fylder ikke meget. Således må bogen først og fremmest ses som en personligt vinklet beretning om livet i en kontroversiel sekt.

Moon-bevægelsen blev skabt af koreaneren Sun Myung Moon i 1950'erne. Dens lære, der selvfølgelig er stykket sammen af Moon selv, indebærer troen på Moon som den nye messias, der skal oprette det paradys på Jorden, Jesus angiveligt ikke lykkedes med. Etikken er baseret på konservative, patriarkalske værdier og en streng seksualmoral. Moon-bevægelsen er en global milliardforretning, fungerer som en multinational virksomhed og ejer radio- og tv-kanaler, aviser (bl.a. Washington Times), skibsværfter og meget andet. Den økonomiske succes skyldes 'moonierne', sektmedlemmerne, der i fanatisk selvopofrelse dedikerer al deres tid og energi til at skrabes penge ind til bevægelsen. Og det er her, Martin Herbst kommer ind i billedet.

Martin Herbst er sådan en type, man får åndenød af at være i nærheden af. Når først han har sat sig noget for, kaster han sig med en monomanikers utrættelige og overmenneskelige engagement over arbejdet. Hans viljestyrke er stålsat, og han kan presse sig selv langt ud over det helbredsmæssigt forsvarlige. Da han som teenager opdagede billard, trænede han i døgn drift og lod vennerne tage til stranden alene; da han blev medlem af Moon-bevægelsen tjente han flere penge, arbejdede hårdere og længere og var mere dedikeret end alle andre; da han begyndte på teologistudiet terpede han, som ingen før ham, fik topkarakterer i alle fag og blev færdig på rekordtid. Det var denne arbejdsiver, dette vanvittige engagement, der gjorde Martin Herbst til den perfekte moonie, og som dannede grundlaget for hans karriere i bevægelsen.

Martin Herbsts brud med Moon-bevægelsen i 1999 var ikke foranlediget af teologiske og læremæssige uoverensstemmelser, men af skuffelsen over Moons og hans sønners seksuelle udskjelser. Når alt kommer til alt, handler sekterisme, i hvert fald for lederen, udelukkende om sex og magt. Den fantasifulde og selvmodsigende lære er bare det blå, medlemmerne får stukket i øjnene. Sektlederen ser sig selv som Guds repræsentant på Jorden, og netop dette konsoliderer hans (sektledere er, ironisk nok med undtagelse af lederen af Faderhuset, altid mænd) uanfægtede magtposition og uhæmmede adgang til alle kvinderne.

Moons lære påbyder den strengeste monogami og forbyder før- og udenomsægteskabelig sex, men selv havde han adskillige sexpartnere, nogle af dem vist nok temmelig unge. Moons ældste søn gjorde noget tilsvarende og var samtidig narkoman. Det var den slags hykleri i den absolutte topledelse, der fik Martin Herbst til at indse, at der var noget råddent i det moonske paradys. Han brød med bevægelsen, flyttede fra USA til Danmark og besluttede sig for at blive præst i den danske folkekirke.

'Mit livs omvej' beskriver detaljeret hele denne historie. Dermed henvender den sig først og fremmest til læsere med interesse for nyreligiøsitet og sekterisme, men vil sandsynligvis også kunne fænge dem, der bare lader sig fascinere af usædvanlige mennesker med usædvanlige historier.

boger@pol.dk

Billedtekst: BUNKEBRYLLUP. Martin Herbst og hans kone Yuriko fotograferet i Seoul kort efter massevielsen i 1982. Foto fra bogen

Titel

Stednavne

DANMARK

Emneord

LITTERATUR NYRELIGIØSITET PRÆSTER

Personer

Virksomheder

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

POLITIKEN

Politiken | 31.01.2009 | Bøger | Side 4 | 421 ord | artikel-id: e1634e41

Et kollektivt bedrag

Martin Herbst har i samarbejde med journalisten Jacob Egevang skrevet bogen 'Mit livs omvej', der beskriver hans fortid som medlem og leder i Moonbevægelsen gennem 18 år.

Af Lars Aabjerg Pedersen

Hvad vil du opnå ved at fortælle om livet i og dit brud med Moonbevægelsen?

»Jo, det er en fortælling om, at man kan blive bedraget og bedrage sig selv. Miste alt det, man har troet på - og alligevel får en ny begyndelse. Man kan komme videre, og man kan komme videre uden fortrydelse, uden at være bitter eller fremstille sig selv som et offer. For det er ofte det, der sker, når man møder tidligere medlemmer af sekter; de får i dén grad travlt med at rense sig selv for skyld, at de fremstår som ofre«.

Hvorfor er det vigtigt for dig at nuancere opfattelsen af sekter og deres medlemmer?

»Man kan kun hjælpe folk, der er i en sekt, hvis de kan genkende sig selv i den kritik, der rettes imod dem. Hvis man går efter benene og ikke bolden, har det den modsatte effekt. Betragter man en sekt udefra, siger man: »De er jo hjernevasket«, eller »de er psykotiske«. Men det er de lette forklaringer. Sekterisme er først og fremmest et forståelsesmæssigt bedrag. Du får simpelthen nogle briller på, der kan forklare alt imellem himmel og jord. Og så preller kritikken af som vand på en gås! Hvorfor er en mand som Tom Cruise medlem af Scientology? Ikke fordi han er usikker eller psykotisk, men fordi han har fået forklaringen på alting. Hvis sekter virkelig var, som de bliver fremstillet i medierne, er det jo uforståeligt, at de kan eksistere: Sekterisme er en *blanding* af noget smukt og noget grimt. Indefra ser man kun det smukke, men udefra - i medierne - kun det grimme: de uskyldige ofre og de onde ledere. Men det er en mediefabrikation. Sekterisme er et kollektivt bedrag, der omfatter både ledere og medlemmer«.

Provokerede det dig at blive opfattet som et offer, da du var i bevægelsen?

»Selvfølgelig! At reducere andre mennesker til ofre er i virkeligheden meget nedladende. Og hvis man gerne vil have, at folk bliver i en sekt, skal man bare kidnappe dem! Det er altid de andre, der er forkert på den. Når man er i sekten, er det alle dem uden for, der er hjernevasket. Derfor krævede det en enorm intellektuel og eksistentiel kraftanstrengelse for mig at bryde med det her«.

Hvordan skal vi håndtere sekterisme?

»Jeg synes virkelig, at der skal en debat i gang fra Kulturministeriet om sekterisme. Det nytter ikke noget kun at tale om bander og islamisme. Sekter er *symptomer* på noget, der også foregår i det normale samfund. Og vi skal være på vagt!«.

Og din bog er startskuddet til den debat?

»Den her bog er simpelthen verdens bedste angreb på sekterisme, og den har aldrig været skrevet før. Den er både en subjektiv bog om en mand, der har oplevet det her selv, og den er objektiv, fordi den har denne intellektuelle og refleksionsmæssige distance. Og det er simpelthen enestående i verdenslitteraturen!«.

lars.a.pedersen@pol.dk

Billedtekst: MARTIN HERBST 48 år. Efter sit brud med Moon- bevægelsen uddannede han sig på rekordtid til teolog og er nu ansat som præst ved Korsvejskirken på Amager. Foto: Sif Meincke

Titel

Stednavne

Emneord

LITTERATUR

Personer

Virksomheder

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

Det helhjertede menneske

I 18 år lever og ånder Martin Herbst for Moon-bevægelsen. Han giver alt for troen og den større sags tjeneste: Sin uddannelse, karriere, familie, valg af kone. Han forærer endda sin førstefødte søn bort i håb om at nå den allerøverste top af bevægelsen. Kun for at opdage at alt, hvad han har kæmpet for hele sit voksenliv, er ét stort bedrag. Alligevel fortryder han intet, siger Martin Herbst, der nu har skrevet en bog om sin tid i bevægelsen. Christian Nørr har mødt ham.

»Jeg betragter mit liv som et stykke danmarkshistorie, der fortjener at blive fortalt«

Vi er knap kommet inden for i præsteboligen.

I den alt for lille entré, mellem våde sko og duggede briller, falder de store ord. Ordene er Martin Herbsts.

Den rødhårede folkekirkepræst, iført pæn skjorte, pullover og blødt håndtryk, ligner alt andet end et stykke danmarkshistorie - eller bare en god historie for den sags skyld. Der er ikke meget statsmand over ham, ikke meget kendiseffekt eller stjernestøv.

Men Martin Herbst har en historie, som folk over hele landet valfarter til for at høre. En historie så ekstrem og anderledes, at alle, der møder ham, brænder for at stille ham ét spørgsmål: Hvorfor?

Hvorfor går en begavet ung mand med alle muligheder foran sig ind i en lukket sekt? Hvorfor vælger han at ofre sin familie, karriere og uddannelse til fordel for Moon? Hvorfor lader han en koreaner, der kalder sig »Sande Far«, vælge sin hustru og have blind tillid til, at han vælger rigtigt?

Hvordan kan man tro så stærkt, at man er i stand til at forære sin egen nyfødte søn bort til et andet barnløst par i bevægelsen? Hvorfor skulle der gå 18 år, før bedraget og selvbedraget blev så tydeligt, at han forlod bevægelsen? Hvorfor læser han efterfølgende til dansk folkekirkepræst og lader sig indfange af nye religiøse dogmatikker?

Og hvordan i alverden er det muligt ikke at fortryde det mindste, men tværtimod kalde sig selv et »lykkeligt og taknemmeligt menneske«?

»I hele mit liv har jeg søgt efter kærligheden og meningen med livet. I 18 år troede jeg, at jeg havde fundet svaret. I 18 år troede jeg, at jeg havde det hele under kontrol. Jeg var 100 procent sikker på, at jeg havde sandheden, og resten af verden skulle omvendes. Jeg var ikke bare medlem et par måneder af mit liv. Jeg tilbragte hele mit voksenliv i bevægelsen. Jeg ofrede alt: Min karriere, min uddannelse, min familie, mit valg af kone, min førstefødte søn. Og til sidst ofrede jeg det, som jeg havde ofret det hele for, nemlig Moon-bevægelsen. Mere kan et menneske ikke miste. Men det var også i denne kompromisløshed til livet, at tilgivelsen og forvandlingen til et nyt liv lå. Et liv med plads til tvivl og sprækker. Et liv vendt mod den omkringliggende verden. Et liv med ægte kærlighed og plads til andre, der ikke nødvendigvis tænker som én selv.«

Martin Herbst taler hurtigt.

Den samme lyse stemme og brændende engagement, som gjorde ham til en højt placeret og skattet Moon-leder ikke bare i Danmark, men i hele Europa, bruger han nu til at fortælle om sit liv i en af verdens største sekter, om sekterismen i os selv, om den »sande tro« (kristendommen ifølge Herbst) og om at leve helhjertet.

»Er formålet i livet at være lykkelig? Nej, det kan ikke være et formål i sig selv, for så ville vi jo altid søge forsoning, udglatning, sikkerhed og forklaringer. I mine øjne må formålet med livet være sandfærdighed også selv om det indebærer næsten ubærlig smerte, modsætninger, svigt og sprækker i muren. Hvis vi når dertil, hvor vi som menneske kan rumme hele livet, også de mørke sider, kan der ligge en stor lykke.«

Hvordan kommer man videre efter at have givet et barn bort og viet hele sit liv til en sekt, som viser sig at hvile på ét stort bedrag? Det ville for de fleste være en dyb personlig katastrofe?

»Ved du, at begrebet »katastrofe« på græsk betyder »ned (kata) at vende« (strofe)? Et af de største problemer i dag er, at mennesker ikke kommer langt nok ned. I stedet forsøger vi at beskytte os selv, være på den sikre side, tage forbehold og helgardere os gennem livet. Sådan har jeg aldrig levet, og det kommer jeg heller ikke til. Jeg tænker aldrig: »Bare jeg ikke havde givet Theodor (Martins førstefødte søn, red.) bort«. Jeg ønsker ikke at lave virkeligheden om. Hvad der er givet, er givet. Jeg har sidenhen indset, at mit engagement i Moon-bevægelsen var forkert, men det ændrer ikke ved det faktum, at vi gav Theodor bort af rene hjerter. Moon-bevægelse eller ej, vi var ærlige og sandfærdige, da vi gav ham bort. Vi gjorde det i kærlighed.«

Martin Herbst blinker ikke én gang.

Stemmen tøver ikke én gang.

Han pointerer derimod igen og igen: »Gør, hvad du gør, 100 procent. Hvis du gør noget forkert, så gør også det helhjertet. Hvis du endelig skal fortryde noget, så fortryd, at du ikke levede helhjertet«.

For præsten er det modsatte af kærlighed ikke had, for i hadet ligger der dog en forsmåethed og sårethed. Det

modsatte af kærlighed er dovenskab, ligegyldighed, glæmsel. Det er den virkelige fjende i os alle.

Men er det overhovedet muligt at leve 100 procent helhjertet hele tiden?

»Jeg har hele mit liv bestræbt mig på at leve efter mit hjerte og leve fuldt ud. Men jeg opdagede også, at den måde, jeg havde levet på i store dele af mit liv, var en falsk og forkert virkelighed. Det har haft store konsekvenser. Jeg ville eksempelvis aldrig have givet Theodor bort, hvis ikke jeg var i Moon-bevægelsen på det tidspunkt. Men alligevel fortryder jeg det ikke. Jeg ved, det lyder modsætningsfyldt, men sådan er livet. Det er fyldt af modsætninger, brud og sprækker. Mit liv og mine beslutninger kan jeg ikke, og vil jeg ikke, løbe fra.«

Føler du dig som et offer?

»Ved du hvad? Offer-rollen er den sidste, jeg vil krybe ind i. Det er den ultimative umyndiggørelse af et menneske. Det gør mennesket til en u-ting, til u-mennesker. I Moon-bevægelsen var jeg et offer: »Nogle må gøre det«, sagde jeg til mig selv. »Nogle må gå forrest, nogle må påtage sig opgaven at frelse verden, nogle må samle penge ind og hverve nye medlemmer« Også da jeg forlod Moon, havde folk travlt med at gøre mig til et offer. Men jeg er ikke et offer. Det er rigtigt, at jeg blev misbrugt og ofret i bevægelsen, men det reducerer mig ikke til et offer. Jeg er et menneske, jeg vil stå til ansvar for mine handlinger. Det er bl.a. deri mit sandfærdige liv består, at jeg også vedkender mig det usandfærdige«

Men hvad vil du sige til Theodor, hvis han pludselig en dag står ved din dør og spørger: »Hvorfor gav du mig bort?«

»Det håber jeg, han gør. Så vil jeg fortælle ham, at hvor mange børn er blevet bortadopteret, fordi forældrene ikke kunne magte dem, eller der var problemer i hjemmet, er han givet væk af et ægte overskud og ægte kærlighed. Det skal ikke undskyldes, og jeg ved, at Theodor ville være kistestolt, hvis vi stadig havde været i Moon. Det er vi ikke, derfor ved jeg heller ikke, om han læser min bog, men jeg håber det. Min kone er sikker på, han en dag banker på. Hun siger: Vi gav ham ikke til Moon, men til Gud.«

Martin Herbst har det med sandheden og det frie ord, som han har det med det helhjertede liv: Hvis man mener, noget er sandt og rigtigt, skal man ikke være bange for at få det frem.

Derfor har han heller ikke anonymiseret nogen af de mange mennesker og oplevelser, han er stødt på i Moon-bevægelsen, og som han har skrevet en bog om, heller ikke sønnens og det par, han bor hos nu.

I Herbsts verden kan det ikke nytte, at man kun er ærlig om det, der er behageligt og bekvemt. Også det smertefulde og brudte skal frem.

Det har han lært på den hårde måde efter 18 år i en sekt, hvor der ikke var plads til tvivl og nuancer.

I dag er han færdig med »De færdige forklarings paradiser«, som han kalder det. Færdig med den bevægelse, der netop ved at have svar på alt og hævde, at de viste vejen til den »sande tro«, trak så stærkt i ham, da han 18 år gammel meldte sig til bevægelsen.

»Når man lader sig drage mod noget stort, det kan være kærligheden, meningsfuldheden, troen, risikerer man at træffe forkerte valg. Sådan er livet. Da jeg valgte Moon-bevægelsen, følte jeg virkelig, at Gud kaldte på mig. Jeg følte mig håndplukket og særlig. Jeg søgte de færdige forklarings paradiser og fandt det. Da jeg endelig brød med bedraget og illusionen, græd jeg i bogstaveligste forstand i månedsvis. Mit hjerte blev sprængt i tusind stykker og hele min verden og virkelighedsopfattelse krakelerede. Jeg var blevet bedraget, men det mest smertefulde var, at det gik op for mig, at bedraget begyndte og endte med mig selv.«

Han siger det afklaret og uden fortrydelse.

Men er der noget, der nager ham og gør ham dybt pikeret, er det journalisterne, eksperterne, politikernes og almindelige menneskers »fejlagtige og uærlige« syn på, hvad en sekt er, og hvem, der går ind i sekter.

Ifølge Martin Herbst er det ikke usikre og dumme mennesker, der går ind i sekter. Det er ikke onde, sexgale og pengefikserede ledere, der lokker og hjernevasker deres medlemmer. Det er blot en bekvem forklaring fra det omkringstående samfund, som hellere vil latterliggøre og håne end reelt forstå, hvad der ligger bag den sektetisme, som den tidligere Moon-mand mener ikke kun eksisterer i sekterne, men i høj grad blandt os alle.

»Selv om jeg i dag har brudt med Moon-bevægelsen og indset, hvor meget jeg selv tog fejl, betyder det ikke, at jeg er blind over for den fejlagtige kritik af sekterne, der er i omløb. Vi vil så gerne have sekterne i fast form. Så ved vi, hvor de er, og vi kan sige: »De er der, og vi er her!« Ved at reducere sekter og deres medlemmer til ofre, onde eller uskyldige, fjerner man den sidste rest af sektmedlemmernes menneskelighed. Dermed gør man sig skyldig i den samme menneskeforagt, som er selve grobunden for sektetismen.«

Mediernes og omverdenens billede af Moon-bevægelsen ligger milevidt fra det billede, Martin Herbst har af den bevægelse, han selv tilbragte så mange år af sit liv i og gav så meget. For ham er nøgleordene arrogance, åndelig dovenskab og frygt. Både inden for og uden for sekterne.

Når sektens leder ophøjes til en Gud, opstår der en uhyggelig arrogance. Når den religiøse lære betragtes som selve sandheden, opstår der en form for åndelig dovenskab, efter devisen: »Vi alene vide«.

Og når sektens hierarkiske struktur med lederen som den guddommelige kranssekagefigur er så massiv, opstår der en frygt for at kritisere og stille spørgsmålstegn ved lederen og den religiøse lære.

»Det er sekternes egentlige forbrydelse. Men det er samme mekanismer, medier, politikere, eksperter og almindelige mennesker har betjent sig af. Og man kan ikke bekæmpe sektetisme med sektetisme, dovenskab med dovenskab, frygt med frygt. Jeg har været på begge sider. Jeg har troet helt ind i det inderste af mit hjerte på

Moon. Nu ved jeg ligeså helhjertet, at det var et bedrag. Det gør ikke alt i bevægelsen til noget dårligt. Jeg har taget meget guld og sølv med mig ud af Moon mere end noget andet at leve helhjertet og også se tvivlen, sprækkerne og det brudte i øjnene.«

chr@berlingske.dk

Jacob Egevang og Martin Herbst : »Mit livs omvej«. Lindhardt og Ringhof, 270 kr.

Billedtekst: Martin Herbst . Foto: Linda Henriksen/Scanpix.

Titel	
Stednavne	DANMARK
Emneord	
Personer	
Virksomheder	

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

Martin herbst

48 år

Gift med Yuriko ved et Moon-bryllup i Korea, har fire børn. Derudover har de bortadopteret deres førstefødte søn. Blev medlem af Moon-bevægelsen i 1978, hvor han arbejdede, missionerede og fundraisede i Danmark, England, Tjekkoslaviet, Slovenien og USA. Blev en af de øverste ledere i den europæiske del af Moon-bevægelsen, inden han og hustruen i 1996 brød med bevægelsen.

Familien, der i dag tæller fire børn, flyttede i 1999 til Danmark. Her gennemførte Martin Herbst på kun to år og ni måneder uddannelsen som teolog ved Københavns Universitet med topkarakteren 13 i alle fag.

Efter forskellige vikariater fik han i maj 2005 sit første embede som sognepræst i Ådum-Tarm. Familien Herbst boede i Ådum ind til maj sidste år, da han blev præst ved Korsvejskirken på Amager, hvor han er født.

Titel

Stednavne

DANMARK

Emneord

Personer

Virksomheder

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

30. januar 2009. ANMELDELSE:

DEN SYGE RELIGIØSITET

SELVBIOGRAFI. Martin Herbst er åndelighedens svar på et elektricitetsværk, skriver Jacob Egevang om folkekirkepræsten, og han genfortæller hans historie med hans store ord. Som 18-årig blev Martin Herbst indfanget af Moon-bevægelsen. Pludselig var han Sun Myung Moons og hans hustrus søn og havde en mission. De næste 18 år gjorde han alt for bevægelsen, sultede, frøs, samlede penge og hvervede medlemmer. Han lod sig vie til en ukendt kvinde ved et massebryllup i Korea, heldigvis et lykkeligt valg, og parret ofrede senere et barn til et barnløst Moon-par. Herbst var som organisatorisk og retorisk talent på vej ind i bevægelsens elite, da skællene faldt fra hans øjne. I hovedkvarteret i New York så han klart, at Moon og hans topfolk var bedragere, moralsk og økonomisk.

Han flygtede til Danmark, studerede teologi og fik et nyt liv som præst i folkekirken. Bogen giver et ubehageligt indblik i sekterismen, men man kommer til at forstå, hvorfor sekter har magt.

/ELSE CORNELIUS

★★★★★

JACOB EGEVANG OG MARTIN HERBST: Mit livs omvej. 281 sider. 270 kr. Lindhardt og Ringhof.

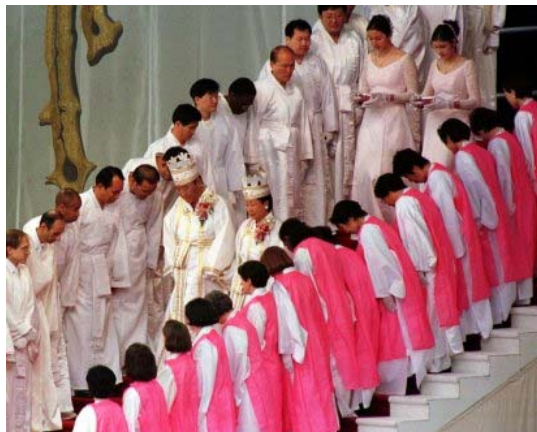
Kristeligt Dagblad

KULTUR

NYHEDER / KULTUR

Den åndelige stræbers hyldest til livet

28. jan 2009 00:00 Gribende fortæller eks-moonie og sognepræst Martin Herbst i en bog om sin livsvej ind og ud af en forkæret sekt. En drøm af en bog for enhver, der er imod ekstremisme og for et liv med plads til tro

Moon-bevægelsen er blandt andet kendt for sine massebryllupper, og her ses sektens leder, Sun Myung Moon, og hans kone ved et sådant bryllup i 1997. Martin Herbst blev selv gift ved et massebryllup i Korea. – Chris Kleponis/Scanpix.

[Morten Thomsen Højsgaard](#)

[« Forrige side 1 2](#)

Når selv gudsbenådede formidlere som Johannes Møllehave og Jan Lindhardt kan, så er det skam heller ingen skam for Martin Herbst at gøre det. At fortælle om sit liv med troen i centrum ved hjælp af en såkaldt ghostwriter. Jacob Egevang hedder skribenten i kulissen, som i dette tilfælde har hjulpet det tidligere prominente medlem af Moon-bevægelsen med at få netop sin livsvej fortalt for det helt store publikum. Og det er lykkedes umanerligt godt.

Historien om den ganske almindelige dreng fra Amager, hvis verden braser sammen, da forældrene bliver skilt og derefter former sig som et langt og kompromisløst forsøg på at finde ægte sandhed, kærlighed og religiøs mening, er i sig selv gribende. Men den er i positiv forstand også dramatisk fortalt med effektfulde sceneskift og et højt energiniveau.

Skulle nogen forfatter have drømt om en hovedperson i en moderne udviklingsroman, som kunne levere varen, så overgår Martin Herbst personlige historie formentlig de flestes fantasier.

Hans liv begynder og slutter foreløbig på Amager, men undervejs kommer vi helt i globaliseringens ånd både til Spanien, Korea, Slovenien og USA. Han kan detaljeret undervejs fortælle om livet bag facaden med hårdt arbejde, mangel på søvn, konstant bøn og frygt for omverdenens angreb i den lille og lukkede nyreligiøse gruppe, han som 18-årig tilfældigt bliver en del af.

Da han er i begyndelsen af tyverne, bliver han loyalt gift med en japansk kvinde, han aldrig har mødt før, ved et massebryllup i Korea. Parret lever derefter mere end tre år adskilt og i cølibat for at leve op til Moon-bevægelsens idealer. De bortadopterer senere deres første søn for at hjælpe et andet par i bevægelsen.

Først meget sent, da han er nået til Moon-bevægelsen allerøverste lag i USA, opdager han, at det hele bygger på en løgn, at ledelsen ikke selv lever op til idealerne, og at ægte kristendom og tro i øvrigt altid vil være modsætningsfuld og

Morten Thomsen
Højsgaard

[Artikler](#)

[Profil](#)

åben.

Som konsekvens vil han bryde ud og skilles fra sin kone, men får blot som svar: "Dit store fjols. Jeg har jo fundet ud af, at det er korrupt lang tid før dig".

Dermed lægges grunden for en imponerende vej tilbage til en normaltilværelse som først teologistuderende og siden sognepræst i det lille og samtidig fordomsfulde Danmark.

Herbst biografiske livsværk er på én gang det bedste angreb og forsvar, der er skrevet på dansk, om livet i små, nyreligiøse bevægelser. Han kan se så mange nuancer, som ingen før har kunnet. Han forsvarer individets ret til at vælge selv, samtidig med at han sætter fingeren på al hulheden, tomheden og åndsforladtheden. Han afviser al tale om den sekteriske hjernevask, men ender alligevel med som livsideal at prise den frie tanke. Han advarer mod ekstremisme, men hylder et sundt liv med god plads til at tro.

Det er så sympatisk, så rummeligt, så dansk, at man nærmest frygter, at det er iscenesat. Herbsts uransagelige livsveje slutter næppe i den sognekirke på Amager, hvor bogen nu engang må ende. For manden, der blev cand.theol. på under tre år med topkarakter, har et stræbsomt potentiale som menneske og en åndelig nysgerrighed efter meget mere.

Som læser kan man dog kun håbe og tro på, at han ved livets allersidste rejse får opfyldt sit udtrykte ønske fra bogen om indskriften på sit gravsted: Her hviler en ærlig mand.

Jacob Egevang og Martin Herbst. Mit livs omvej: En dramatisk rejse til Moon-bevægelsens indre. 281 sider. 269,95 kroner. Lindhardt og Ringhof. Udkommer i dag.

hoejsgaard@kristeligt-dagblad.dk

[« Forrige side 1 2](#)

Rosengården 14 • 1174 København K • Telefon: 33 48 05 00 • Abonnement: 33 48 05 05 • Annoncer: 33 48 05 00 • [Send mail](#)
© Kristeligt Dagblad - læs mere om ophavsret [her](#) • [Beskyttelse af personoplysninger](#)

Er du medlem af en sekt uden at vide det?

Det kan godt være, at du hverken deltager i bønne møder hos Jehovas Vidner eller danser rundt med Hare Krishna-folket. Derfor kan du alligevel godt være med i en sektlignende bevægelse uden at vide det, hævder sognepræst og eks-moonie Martin Herbst

Af NANNA MOGENSEN kultur@fyens.dk

-Jeg vågnede klokken syv om morgenen og tog koldt brusebad.

Så gik turen rundt til fabrikker i området, hvor jeg boede. Her solgte jeg postkort og billeder. Klokken to flyttede jeg forretningen over i villakvarterene, hvor jeg arbejdede til klokken otte om aftenen. I weekenden fortsatte salget af kort og billeder så på bodegaer og barer indtil klokken fire om natten.

Med disse ord beskriver sognepræst Martin Herbst en typisk arbejdsdag i Moon-bevægelsen, som han var medlem af i næsten 20 år. Han stiftede bekendtskab med sekten en varm sommerdag på Strøget i 1978 og trådte først ud igen i den "frie verden" i 1999 efter en øjenåbnende rejse til USA.

Undervejs arbejdede Martin Herbst sig op i graderne fra at være postkortsælger i København til at være national leder i Østeuropa med ansvar for tusinder af unge moonies.

Gav sønnen væk

Det var ikke bare sin tid, Martin Herbst donerede til den nyreligiøse bevægelse ledet af koreaneren Sun Myung Moon.

-Jeg opgav min uddannelse i gymnasiet og min mulige karriere inden for billardspil, hvor jeg var danmarksmester fem gange. Senere opgav jeg også valget af min ægtefælle, for det var Moon, der valgte, hvem jeg skulle giftes med, og slutteligt gav min kone og jeg vores førstefødte søn væk til et barnløst par i Moonbevægelsen, fortæller han om de næsten ubærlige ofre, han ydede i tjenesten som tro Moon-soldat.

Trods sit turbulente og omskiftelige liv er det lykkedes Martin Herbst at holde sammen med sin japanske kone Yuriko, som han blev gift med i 1982 ved en massevielse på et stadion i Korea. Fem børn har parret fået sammen, men den første søn bortadopterede de til et andet Moon-par, der ikke selv kunne få børn.

I dag har hverken Martin eller Yuriko kontakt med drengen.

De færdige forklaringer

Den nye familie og Moon kunne dog ikke bære Martin Herbsts tilværelse i længden.

Efter et studieophold i USA fik han øjnene op for Moonsektens sande karakter. Pastor Moon havde en række udenomsægteskabelige forhold og hans søn, der blev fremstillet som et renhedsideal, var ude i et massivt narkotikamisbrug.

De observationer fik Martin Herbst til at sætte bevægelsens lære under lup -en undersøgelse, der ikke faldt ud til dens fordel.

-Jeg havde fået færdige forklaringer på, hvordan verden hang sammen, og hvordan vi skulle leve, men det gik op for mig, at de færdige forklarings paradiser er en skrøne, og at virkeligheden er modsætningsfyldt, og at man må leve med den, fortæller han.

-Sekter som Moon-bevægelsen er nemlig karakteriseret ved tre ting, uddyber han og fortsætter: -Autoriteten samles for det første om en karismatisk leder. For det andet er sekter altid de færdige forklarings paradiser, og for det tredje er der ingen selvkritik i sekter. I en sekt er det altid de andres skyld.

Stein som sektleder

Trods sit opgør med Moonbevægelsen er Martin Herbst langt fra færdig med at tale om sekter, for deres tankegods udgør ifølge ham en stor udfordring.

-Det kan godt være, at sekter er forskellige fra det, vi kalder "det normale samfund", men sekternes dynamik findes overalt i vores liv. Sekter er simpelthen symptomer på noget, der er alment udbredt, fortæller han. Som eksempel fremdrager han IT Factory.

-I den finansielle sektor genfindes det sektlignende tydeligt, og Stein Bagger er et godt eksempel. Nu havde han ganske vist ikke det store format, men han var en person, der samlede al autoritet om sig selv og havde en masse færdige forklaringer på alt, fortæller Martin Herbst.

I den mindre ende af samfundsskalaen ser Martin Herbst også tegn på sekterismens indtog.

-Hele selvrealiseringsbølgen er et udslag af sekterisme, hvor man kun er fokuseret på sig selv og sin egen

udvikling.

Her er ikke plads til selvkritik.

Se f. eks., hvad du kan finde hos boghandleren -bøger med færdige forklaringer på det hele. Tænk bare på titler som " Fem trin til et bedre sexliv" og " 8 trin til evig lykke", forklarer Herbst .

Men hvad er løsningen så? Er det overhovedet muligt at sætte sig ud over sekterismens tankesæt? Martin Herbst synes positivt indstillet over for fremtiden på dette punkt.

-Man kan ikke udrydde sekterisme, men man kan lære at forholde sig til den. Ethvert menneske må lære at tænke selv og leve med livets uafklarede spørgsmål. Jeg håber, at min fortælling om emnet kan komme andre mennesker til gode, siger han.

OM BOGEN -UDKOMMER I DAG Martin Herbst og Jacob Egevang: " Mit livs omvej", 288 sider, 270 kroner, Lindhardt og Ringhof.

FAKTA

Martin Herbst er præst ved Korsvejskirken på Amager.

Mødet med kristendommen resulterede i et mere realistisk forhold til virkeligheden.

KILDE: WWW. MARTINHERBST. DK:.

Billedtekst: Martin Herbst har skrevet en bog om tiden i Moonbevægelsen. Han fortæller bl. a. om de ofre, han måtte bringe for at blive tro soldat i bevægelsen. Han forlod Moon for 10 år siden.

Titel

Stednavne

DANMARK

Emneord

NYRELIGIØSITET

Personer

Virksomheder

JEHOVAS_VIDNER

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

Tidligere Ådum-præst udgiver bog

Af Lena Jeppesen, lena@bergske.dk

Ådum-København: »Mit livs omvej«, det er titlen på en bog, som tidligere sognepræst i Ådum og Tarm, Martin Herbst, i morgen udgiver i samarbejde med journalist Jacob Egevang.

I bogen, der udkommer på Lindhardt og Ringhof, fortæller den 48-årige Martin Herbst om sine 18 år som medlem af den verdensomspændende religiøse sekt Moon-bevægelsen, hvor han var leder i Slovenien.

Ved et massebryllup var han tidligere blev gift med japanske Yuriko, som han på det tidspunkt aldrig før havde mødt.

Fra sekt til kirke

I 1996 brød de med sekten, som blandt andet tvang dem til at bortadoptere en søn til et barnløst moonie-par, Familien, der i dag tæller fire børn, flyttede i 1999 fra USA til Danmark. Her gennemførte Martin Herbst på kun to år og ni måneder uddannelsen som teolog ved Københavns Universitet med topkarakteren 13 i alle fag.

Efter forskellige vikariater blandt andet ved Vangede Kirke fik han i maj 2005 sit første embede som sognepræst i Ådum-Tarm.

Ådum og Amager

Familien Herbst boede i Ådum ind til maj sidste år, da han blev indsat som præst ved Korsvejskirken på Amager, hvor han er født.

I den 281 sider lange illustrerede bog »Mit livs omvej« skildrer Martin Herbst sin opvækst i et kristent hjem i København og sin betagelse af Moon-bevægelsen, hvis virkemidler og dagligdag, han giver et nuanceret indblik i.

Han fortæller også indgående om sit brud med bevægelsen og sin bevæggrund til at blive præst i den danske folkekirke.

Billedtekst: forfatter. Fra onsdag kan Ådum-Tarms tidligere og Korsvejskirkens nuværende præst Martin Herbst også skrive forfatter på visitkort. Arkivfoto.

Titel	
Stednavne	DANMARK
Emneord	PRÆSTER
Personer	
Virksomheder	

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

Eks-moonien er ikke bitter

Selvom Martin Herbst brugte sin ungdom på at knokle for Moonsekten, fortryder han ikke.

Af THOMAS PRAKASH thp@urban.dk

Han indsamlede for millioner af kroner, levede i cølibat i årevis, blev gift ved et massebryllup og gav sin førstefødte søn væk.

MARTIN HERBST brugte næsten tyve år af sit liv på Moon-bevægelsen, sekten omkring den sydkoreanske leder Sun Myung Moon.

I dag er han folkekirkepræst på Amager, men i sin nye bog 'Mit livs omvej' fortæller han sin historie. Selvom han brugte al sin ungdom på en organisation, der bedrog ham, er han ikke bitter.

»Jeg ofrede alt. Og til sidst sagde jeg også farvel til det, som jeg havde ofret alt for. Men man kan godt komme videre uden bitterhed og uden at være et offer,« siger han.

Han har det svært, når udenforstående i dag kræver total fortrydelse.

»Jeg har taget afstand fra det, men betyder det så, at jeg fortryder alt? Nej. Man holder ikke op med at være menneske, fordi man er i en sekt. Da vi gav vores førstefødte søn, Theodor, bort, så gjorde vi det af kærlighed. Hvis der er noget, jeg ikke fortryder, så er det, at jeg er helhjertet,« siger han i stuen i sin præstebolig på Amager.

I kristendommen har han fundet den tvivl og den accept, som der ikke var plads til i Moonsektens sort-hvide verdensbillede. Han er stadig gift med japanske Yuriko, som han blev viet til ved et massebryllup i Seoul. Sammen har de fire børn.

Indtil parret i 1996 sammen valgte at træde ud af sekten, var de begge mønster-moonier højt oppe i sektens internationale-hieraki.

I bogen beskriver han det vanvittigt hårde arbejde, hvor sektmedlemmerne sover i biler og arbejder tyve timer i døgnet blandt andet med at sælge blomster. Den tillærte disciplin gjorde, at han senere gennemførte teologistudiet på rekordtid.

»Det generer mig ikke at stå op klokken fire for at skrive en prædiken. Det er vand i forhold til, hvad jeg har prøvet. Men jeg nyder også, at mit job ikke afhænger af, hvor mange penge, jeg kan indsamle,« siger han.

Billedtekst: Martin Herbst gav tyve år af sit liv til Moon-bevægelsen. Nu er han folkekirkepræst på Amager, men fortryder ikke fortiden, fortæller han i sin nye bog.

Titel

Stednavne

DANMARK

Emneord

Personer

Virksomheder

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

Kristeligt Dagblad

LIV & SJÆL

NYHEDER / LIV & SJÆL

Det værste jeg ved er åndelig dovenskab

23. jan 2009 00:00 Læsningen af Søren Kierkegaard var med til at gøre det klart for Martin Herbst, at Moonbevægelsen, som han i 20 år var central del af, var et bedrag. Det sværeste ved at forlade sekten var at ofre alt det, som han havde ofret det hele for

– Sekter er en blanding af noget, som er smukt, og noget, som er grimt. Det er en blanding af sandhed og bedrag. Som medlem af sekten får du brillen på, som gør, at alt ser lyserødt ud. Det er som en ekstrem forelskelse. Men vil man hjælpe mennesker i en sekt, må man holde op med at fordømme og prøve at forstå. Man kan godt forstå, selvom man ikke er enig, siger Martin Herbst. – Mette Frandsen.

[Eise Marie Nygaard](#)

[« Forrige side 1 2 3 4 5 Næste side »](#)

Han døde. Så voldsomt oplevede Martin Herbst sit opgør med Moonbevægelsen, som han i 20 år var en del af.

– Hele min identitet, mit gudsforhold, mit liv og alt, hvad jeg havde troet var rigtigt, døde. Min tilværelse blev ramt af et jordskælv, og menneskeligt betød det en total ruin for mig, siger han.

Det er ti år siden, han og familien forlod sekten, og i næste uge udkommer en bog om hans tid som moonie og om vejen ind i folkekirken, hvor han i dag er sognepræst ved Korsvejskirken på Amager.

Mediernes forhåndsinter-esse for Herbsts historie har været stor. Når Kristeligt Dagblad er gået, kommer et hold fra DR på besøg i præsteboligen, og senere på dagen følger endnu en dagbladsjournalist for at tale med den 48-årige præst med den dramatiske historie. I mødet med journalisterne har han oplevet, at mange helst vil beskrive ham som et offer for en sekt. Men han nægter at være offer.

– Jeg havde givet mit hjerte til noget, som jeg var 100 procent overbevist om var Gud eller sandheden. Og så viste det sig, at det var et bedrag, men hvem var egentlig bedrageren? Det var jo mig selv, for det var mig selv, som havde givet mit hjerte til det. Det er rigtigt nok, at der er mange faktorer, som har gjort, at jeg gik ind i bevægelsen, og som jeg kunne give skylden: min opvækst eller en kaotisk tid i 1970'erne, hvor man enten kunne gå ind i en materialistisk marxisme eller i en orientalsk spiritualitet. Men hvem var det, som gik ind i bevægelsen? Det var jo mig. Hvem var det, som gav sit hjerte til det? Det var da mig, siger han.

Det er ikke kun journalister, som helst vil beskrive ham som offer for en sekt. Mange præster har forsøgt at sætte det prædikat på ham.

– Men jeg har hele tiden nægtet at blive set som et offer, hvilket har fået flere til at tvivle på, hvorvidt jeg havde brudt med Moonbevægelsen. Vi lever i en kultur med en voldsom

Moonbevægelsen

Moonbevægelsen kendes også under navnet Tongilfamilien. Det er en nyreligiøs bevægelse, som blev grundlagt i Korea i 1954 af Sun Myung Moon. Læren bygger på en blanding af østlig og vestlig religion. Konfucianismens familieetik er et centralt element, men Moon har kombineret det med troen på Gud som den himmelske far og har i det hele taget forankret Guds billedet i den kristne tradition. Tilhængerne, de såkaldte moonies, tror, at Jesus viste sig for Moon og bad ham hjælpe med at fuldføre den messianske mission. Moon og hans hustru anses af tilhængerne for at være den genkomne Messias og menneskehedens sande forældre, som alle en dag vil ære og elske. I dag har de overgivet ledelsen af bevægelsen til deres ældste søn.

Moonbevægelsen ejer en række virksomheder, deriblandt The Washington Times. Ifølge bevægelsens egne oplysninger er der tre millioner medlemmer fordelt over hele verden. Martin Herbst og andre kendere vurderer dog tallet langt lavere. Der er snarere mellem 50.000 og 60.000 fuldtidsengagerede medlemmer samt et større netværk.

Kilder: Wikipedia og Martin Herbst

Martin Herbst har

offerkult. Vi skal være vindere i livet, men hvis man alligevel taber, så kan man blive en vinder, hvis man kan overbevise folk om, at man var et offer.

– Mødet med Kristus gør, at jeg ikke er noget offer. Jeg er et menneske, som har taget fejl. Jeg bestræber mig på at være ærlig i stedet for at bortforklare. I mødet med Guds kærlighed oplever jeg, at jeg kan se tilbage på både de gode og dårlige ting uden angst og frygt, fordi jeg ved, at jeg er tilgivet og har fået en ny begyndelse. Tavlen er vasket ren, og jeg er en ny skabning, men det mystiske i kristendommen er, at bruddet samtidig skaber en kontinuitet. Jeg skal ikke løbe fra min fortid, siger han.

Martin Herbst var bare 18 år, da han forlod gymnasiet for at blive fuldtids moonie. I de 20 år i bevægelsen arbejdede han hårdt og avancerede til et betroet medlem, som var udset til at blive leder af bevægelsen i Europa. Inden han kom så vidt, fik han mulighed for at læse på bevægelsens universitet i USA. Her blev han klar over, at bevægelsens ledelse langtfra levede op til de idealer, den forkyndte. Erkendelsen af dobbeltmoralen blev begyndelsen på hans exit. I en periode levede han et dobbeltliv, hvor han vidste med sig selv, at han var på vej væk, men samtidig fortsatte studierne på universitetet, som han så som en investering i fremtiden.

Han talte ikke med nogen om sin beslutning, så ensomheden var stor. I den periode fik han lyst til at læse Søren Kierkegaard, og han fik sin søster i Danmark til at sende sig Kierkegaards samlede værker. Kierkegaards tænkning blev afgørende for den retning, Martin Herbst siden har bevæget sig i.

– Her er en mand, der vil forstås ved ikke at blive forstået, men ved at kaste folk tilbage på sig selv. Ved at læse Kierkegaard fik jeg syn for, at tilværelsen i grunden er modsætningsfyldt. I 20 år havde jeg badet mit liv i harmoni og fantastiske forklaringer på alt. Ved at læse Kierkegaard opdagede jeg, at forklaringerne er konstruktioner, som virkeligheden sprænger. Tilværelsen er modsætningsfyldt, men det er, når man kan erkende det, at man kan forstå, hvad liv og kærlighed er, og hvad der sker i mødet med Kristus.

– Jeg troede, jeg vidste, hvem Gud var, og at jeg vidste, hvad kærlighed var. Nu møder jeg noget, som sprænger hele min gudsopfattelse. Jeg følte mig misbrugt og tænkte på at købe russiske soldater, som kun-ne sparke Moon og hans hustru hele vejen til Sydafrika, for du bliver gal, når du ser, i hvilken grad der er blevet trampet på dit hjerte. Hele mit liv gik i opløsning, men ud af ruinerne har jeg oplevet en reel genfødsel, siger han.

Men det har langtfra været nogen let vej.

– Det sværeste var at ofre alt det, som jeg havde ofret det hele for. Men jeg gik ind i Moonbevægelsen, fordi jeg troede, det var Guds vilje. Jeg gik ind af et ærligt hjerte og var der helhjertet. Derfor var jeg der også så lang tid. Når jeg så bryder med det, gør jeg det helhjertet, for det værste, som findes, er åndelig dovenskab. Den helhjertethed indebærer også, at jeg erkender det brudte og må lære at leve med spørgsmålene. Jeg er skrøbelig, men der er en storhed i at se den skrøbelighed i øjnene. I dag ved jeg, at det store er at kunne leve med tvivlen i lyset af Guds kærlighed, siger han.

Oftene i forbindelse med tiden i Moon er lette at få øje på, når man læser hans bog. Fordi han gik ind i bevægelsen, fik han ikke nogen uddannelse som ung, og han valgte ikke selv sin ægtefælle, men lod Moon vælge. 65 procent af de par, som Moon smeder sammen, går fra hinanden, men Martin Herbst har fejret sølvbryllup med japanske Yuriko. Sammen besluttede de sig for at bortadoptere deres tredje barn til et dansk-japansk vennepar i bevægelsen.

– Min indsats ved spillebordet er ikke bare plasticjetoner. Men det er vigtigt for mig ikke at leve i fortrydelse, for så ville jeg stadig være kontrolleret af sekten, siger han.

Særlig historien om den søn, parret for 16 år siden gav til et vennepar i sekten, har fyldt i mediernes omtale af bogen. Han bor blot få kilometer fra familiens hjem på Amager og er vokset op i troen på, at Martin Herbst er hans onkel. Mens begge familier stadig var moonier, havde de kontakt til hinanden. Drengens familie brød forbindelsen, da familien Herbst gik ud af sekten, men i forbindelse med bogen har Martin Herbst kontaktet hans adoptivfar og bedt ham fortælle drengen den sande historie, for med bogen i hånden er det en enkel sag for en journalist at opsøge drengen. Det har derfor

skrevet bogen "Mit livs omvej" i samarbejde med journalist Jacob Egevang. Bogen udkommer den 28. januar på forlaget Lindhardt & Ringhof. Kristeligt Dagblad anmelder bogen i forbindelse med udgivelsen.

Else Marie Nygaard

[Artikler](#)

[Profil](#)

været vigtigt for Martin Herbst at sikre sig, at sønnen er forberedt på bogen.

– Vi gav ikke vores dreng til Moon, men vi gav ham frivilligt til Gud og de barnløse venner. Min kone er 100 procent overbevist om, at han er i Guds hænder, og at Gud derfor også vil vejlede ham til at gå ud af bevægelsen. Det er mit håb, at Theodor vil læse bogen og indse Moons bedrag, siger han.

Efter bruddet med sekten flyttede familien og de fire børn, som dengang var i alderen et til otte år, til Danmark. De to ældste børn fik forklaret, at Moon var en bedrager, og at familien derfor ikke længere beder til ham. I dag har de kun svage erindringer om sekten.

– Det vigtigste for dem var, at deres mor og far blev sammen og fortsatte med at elske hinanden, siger han.

Yuriko begyndte at lære dansk og er i dag madmor i en børnehave. Han søgte job i erhvervslivet og blev tilbudt en stilling som salgschef med en god løn, men kunne ikke forlige sig med tanken. Han blev i sin tid moonie, fordi han ville efterleve kristendommens dobbelte kærlighedsbud, og han mærkede, at det stadig var hans største ønske.

– Som moonie kunne jeg ikke efterleve det dobbelte kærlighedsbud, fordi jeg var lukket inde i nogle færdige forklaringer, og det var en af grundene til, at jeg brød med bevægelsen, men betød mit brud, at jeg skulle holde op med at elske Gud af hele mit hjerte? Jeg havde den samme grundlæggende længsel i mig, siger han, og det var den længsel, som fik ham til at indse, at han skulle være folkekirkepræst.

Nok kalder han årene i sekten for sit livs omvej, men han ser det samtidig som en god forberedelse til at blive præst.

– For at komme til den sande religiøsitet skal du igennem den syge. Jeg tror ikke på, at man kan blive født som kristen og være glansbilledkristen et helt liv uden at tage fejl og komme i himlen, siger han og kommer med eksempler fra kirkehistorien på personer, som har været gennem en syg religiøsitet, inden de kom til en sund. Han nævner i flæng Job, Paulus og Augustin.

– At man skal ned og vende, er en del af vejen, og derfor skal vi som kirke heller ikke være bange for alt det, vi kalder alternativ religiøsitet. Vi skal møde det, røre ved det og så vise, hvad der er det rigtige, siger han.

Det tog Martin Herbst 20 år at indse bedraget i Moonbevægelsen. I dag er hele familien døbt og medlemmer af folkekirken, men kunne det være en ny fejltagelse?

– I kristendommen tager vi fejl hele tiden. I en sekt forveksler man åbenbaring med forklaring. Som kristen tror jeg på en åbenbaring. Jeg kan hvile i den åbenbaring og samtidig hele tiden være på vej. Kristendommen giver også plads til, at jeg tager fejl, men stadig er på vej. Det er noget af det befriende i kristendommen, siger han.

nygaard@kristeligt-dagblad.dk

Fortsættes, [klik her](#)

« [Forrige side](#) [1](#) [2](#) [3](#) [4](#) [5](#) [Næste side](#) »

Det HELHJERTEDE menneske

Interview: Martin Herbst

I 18 år lever og ånder Martin Herbst for Moon-bevægelsen. Han giver alt for troen og den større sags tjeneste: Sin uddannelse, karriere, familie, valg af kone. Han forærer endda sin førstefødte søn bort i håb om at nå den allerøverste top af bevægelsen. Kun for at opdage at alt, hvad han har kæmpet for hele sit voksenliv, er ét stort bedrag. Alligevel fortryder han intet, siger Martin Herbst , der nu har skrevet en bog om sin tid i bevægelsen.

Af Christian Nørr

»Jeg betragter mit liv som et stykke danmarkshistorie, der fortjener at blive fortalt...«

Vi er knap kommet indenfor i præsteboligen, der hører til Korsvejskirken på Amager. I den alt for lille entré, mellem våde sko og duggede briller, falder de store ord. Ordene er Martin Herbsts.

Den rødthårede folkekirkepræst, iført pæn skjorte, pullover og blødt håndtryk, ligner alt andet end et stykke danmarkshistorie - eller bare en god historie for den sags skyld. Der er ikke meget statsmand over ham, ikke meget kendiseffekt eller stjernestøv. Men Martin Herbst har en historie, som folk over hele landet valfarter til for at høre. En historie så ekstrem og anderledes, at alle, der møder ham, brænder for at stille ham ét spørgsmål: Hvorfor?

Hvorfor går en begavet ung mand med alle muligheder foran sig ind i en lukket sekt? Hvorfor vælger han at ofre sin familie, karriere og uddannelse til fordel for Moon? Hvorfor lader han en koreaner, der kalder sig »Sande Far«, vælge sin hustru og have blind tillid til, at han vælger rigtigt?

Hvordan kan man tro så stærkt, at man er i stand til at forære sin egen nyfødte søn bort til et andet barnløst par i bevægelsen? Hvorfor skulle der gå 18 år, før bedraget og selvbedraget blev så tydeligt, at han forlod bevægelsen? Hvorfor læser han efterfølgende til dansk folkekirkepræst og lader sig indfange af nye religiøse dogmatikker? Og hvordan i alverden er det muligt ikke at fortryde det mindste, men tværtimod kalde sig selv et »lykkeligt og taknemmeligt menneske«?

»I hele mit liv har jeg søgt efter kærligheden og meningen med livet. I 18 år troede jeg, at jeg havde fundet svaret. I 18 år troede jeg, at jeg havde det hele under kontrol. Jeg var 100 procent sikker på, at jeg havde sandheden, og resten af verden skulle omvendes. Jeg var ikke bare medlem et par måneder af mit liv. Jeg tilbragte hele mit voksenliv i bevægelsen. Jeg ofrede alt: Min karriere, min uddannelse, min familie, mit valg af kone, min førstefødte søn... Og til sidst ofrede jeg det, som jeg havde ofret det hele for, nemlig Moon-bevægelsen. Mere kan et menneske ikke miste. Men det var også i denne kompromisløshed til livet, at tilgivelsen og forvandlingen til et nyt liv lå. Et liv med plads til tvivl og sprækker. Et liv vendt mod den omkringliggende verden. Et liv med ægte kærlighed og plads til andre, der ikke nødvendigvis tænker som én selv.«

Martin Herbst taler hurtigt. Den samme lyse stemme og brændende engagement, som gjorde ham til en højt placeret og skattet Moon-leder ikke bare i Danmark, men i hele Europa, bruger han nu til at fortælle om sit liv i en af verdens største sekter, om sekterismen i os selv, om den »sande tro« (kristendommen ifølge Herbst) og om at leve helhjertet.

»Er formålet i livet at være lykkelig? Nej, det kan ikke være et formål i sig selv, for så ville vi jo altid søge forsoning, udglatning, sikkerhed og forklaringer. I mine øjne må formålet med livet være sandfærdighed - også selv om det indebærer næsten ubærlig smerte, modsætninger, svigt og sprækker i muren. Hvis vi når dertil, hvor vi som menneske kan rumme hele livet, også de mørke sider, kan der ligge en stor lykke.«

Hvordan kommer man videre efter at have givet et barn bort og viet hele sit liv til en sekt, som viser sig at hvile på ét stort bedrag? Det ville for de fleste være en dyb personlig katastrofe?

»Ved du, at begrebet »kata-strofe« på græsk betyder »ned (kata) at vende« (strofe)? Et af de største problemer i dag er, at mennesker ikke kommer langt nok ned. I stedet forsøger vi at beskytte os selv, være på den sikre side, tage forbehold og helgardere os gennem livet. Sådan har jeg aldrig levet, og det kommer jeg heller ikke til.

Jeg tænker aldrig: »Bare jeg ikke havde givet Theodor (Martins førstefødte søn, red.) bort«. Jeg ønsker ikke at lave virkeligheden om. Hvad der er givet, er givet. Jeg har sidenhen indset, at mit engagement i Moon-bevægelsen var forkert, men det ændrer ikke ved det faktum, at vi gav Theodor bort af rene hjerter. Moon-bevægelse eller ej, vi var ærlige og sandfærdige, da vi gav ham bort. Vi gjorde det i kærlighed.«

Martin Herbst blinker ikke én gang. Stemmen tøver ikke én gang. Han pointerer derimod igen og igen: »Gør, hvad du gør, 100 procent. Hvis du gør noget forkert, så gør også det helhjertet. Hvis du endelig skal fortryde noget, så fortryd, at du ikke levede helhjertet.«

For præsten på Amager er det modsatte af kærlighed ikke had, for i hadet ligger der dog en forsmåethed og

sårethed. Det modsatte af kærlighed er dovenskab, ligegyldighed, glemsel. Det er den virkelige fjende i os alle.

Men er det overhovedet muligt at leve 100 procent helhjertet hele tiden?

»Jeg har hele mit liv bestræbt mig på at leve efter mit hjerte og leve fuldt ud. Men jeg opdagede også, at den måde, jeg havde levet på i store dele af mit liv, var en falsk og forkert virkelighed. Det har haft store konsekvenser. Jeg ville eksempelvis aldrig have givet Theodor bort, hvis ikke jeg var i Moon-bevægelsen på det tidspunkt. Men alligevel fortryder jeg det ikke. Jeg ved, det lyder modsætningsfyldt, men sådan er livet. Det er fyldt af modsætninger, brud og sprækker. Mit liv og mine beslutninger kan jeg ikke, og vil jeg ikke, løbe fra.«

Føler du dig som et offer?

»Ved du hvad... Offer-rollen er den sidste, jeg vil krybe ind i. Det er den ultimative umyndiggørelse af et menneske. Det gør mennesket til en u-ting, til u-mennesker. I Moon-bevægelsen var jeg et offer: »Nogle må gøre det«, sagde jeg til mig selv. »Nogle må gå forrest, nogle må påtage sig opgaven at frelse verden, nogle må samle penge ind og hverve nye medlemmer...« Også da jeg forlod Moon, havde folk travlt med at gøre mig til et offer. Men jeg er ikke et offer. Det er rigtigt, at jeg blev misbragt og ofret i bevægelsen, men det reducerer mig ikke til et offer. Jeg er et menneske, jeg vil stå til ansvar for mine handlinger. Det er bl.a. deri mit sandfærdige liv består, at jeg også vedkender mig det usandfærdige...«

Men hvad vil du sige til Theodor, hvis han pludselig en dag står ved din dør og spørger: »Hvorfor gav du mig bort?«

»Det håber jeg, han gør. Så vil jeg fortælle ham, at hvor mange børn er blevet bortadopteret, fordi forældrene ikke kunne magte dem, eller der var problemer i hjemmet, er han givet væk af et ægte overskud og ægte kærlighed. Det skal ikke undskyldes, og jeg ved, at Theodor ville være kistestolt, hvis vi stadig havde været i Moon. Det er vi ikke, derfor ved jeg heller ikke, om han læser min bog, men jeg håber det. Min kone er sikker på, han en dag banker på. Hun siger: Vi gav ham ikke til Moon, men til Gud.«

Martin Herbst har det med sandheden og det frie ord, som han har det med det helhjertede liv: Hvis man mener, noget er sandt og rigtigt, skal man ikke være bange for at få det frem. Derfor har han heller ikke anonymiseret nogen af de mange mennesker og oplevelser, han er stødt på i Moon-bevægelsen, og som han har skrevet en bog om, heller ikke sønnens og det par, han bor hos nu.

I Herbsts verden kan det ikke nytte, at man kun er ærlig om det, der er behageligt og bekvemt. Også det smertefulde og brudte skal frem. Det har han lært på den hårde måde efter 18 år i en sekt, hvor der ikke var plads til tvivl og nuancer. I dag er han færdig med »De færdige forklarings paradiser«, som han kalder det. Færdig med den bevægelse, der netop ved at have svar på alt og hævde, at de viste vejen til den »sande tro«, trak så stærkt i ham, da han 18 år gammel meldte sig til bevægelsen.

»Når man lader sig drage mod noget stort, det kan være kærligheden, meningsfuldheden, troen, risikerer man at træffe forkerte valg. Sådan er livet. Da jeg valgte Moon-bevægelsen, følte jeg virkelig, at Gud kaldte på mig. Jeg følte mig håndplukket og særlig. Jeg søgte de færdige forklarings paradiser og fandt det. Da jeg endelig brød med bedraget og illusionen, græd jeg i bogstaveligste forstand i månedsvis. Mit hjerte blev sprængt i tusind stykker og hele min verden og virkelighedsopfattelse krakelerede. Jeg var blevet bedraget, men det mest smertefulde var, at det gik op for mig, at bedraget begyndte og endte med mig selv.«

Han siger det afklaret og uden fortrydelse. Men er der noget, der nager ham og gør ham dybt pikeret, er det journalisternes, eksperternes, politikernes og almindelige menneskers »fejlagtige og uærlige« syn på, hvad en sekt er, og hvem, der går ind i sekter.

Ifølge Martin Herbst er det ikke usikre og dumme mennesker, der går ind i sekter. Det er ikke onde, sexgale og pengefikserede ledere, der lokker og hjernevasker deres medlemmer. Det er blot en bekvem forklaring fra det omkringstående samfund, som hellere vil latterliggøre og håne end reelt forstå, hvad der ligger bag den sekterisme, som den tidligere Moon-mand mener ikke kun eksisterer i sekterne, men i høj grad blandt os alle.

»Selv om jeg i dag har brudt med Moon-bevægelsen og indset, hvor meget jeg selv tog fejl, betyder det ikke, at jeg er blind over for den fejlagtige kritik af sekterne, der er i omløb. Vi vil så gerne have sekterne i fast form. Så ved vi, hvor de er, og vi kan sige: »De er der, og vi er her!« Ved at reducere sekter og deres medlemmer til ofre, onde eller uskyldige, fjerner man den sidste rest af sektmedlemmernes menneskelighed. Dermed gør man sig skyldig i den samme menneskeforagt, som er selve grobunden for sekterismen.«

Mediernes og omverdenens billede af Moon-bevægelsen ligger milevidt fra det billede, Martin Herbst har af den bevægelse, han selv tilbragte så mange år af sit liv i og gav så meget. For ham er nøgleordene arrogance, åndelig dovenskab og frygt. Både inden for og uden for sekterne.

Når sektens leder ophøjes til en Gud, opstår der en uhyggelig arrogance. Når den religiøse lære betragtes som selve sandheden, opstår der en form for åndelig dovenskab, efter devisen: »Vi alene vide...« Og når sektens hierarkiske struktur med lederen som den guddommelige kransekagefigur er så massiv, opstår der en frygt for at kritisere og stille spørgsmålstegn ved lederen og den religiøse lære.

»Det er sekternes egentlige forbrydelse. Men det er samme mekanismer, medier, politikere, eksperter og almindelige mennesker har betjent sig af. Og man kan ikke bekæmpe sekterisme med sekterisme, dovenskab med dovenskab, frygt med frygt. Jeg har været på begge sider. Jeg har troet helt ind i det inderste af mit hjerte på Moon. Nu ved jeg ligeså helhjertet, at det var et bedrag. Det gør ikke alt i bevægelsen til noget dårligt. Jeg har taget meget guld og sølv med mig ud af Moon - mere end noget andet at leve helhjertet og også se tvivlen, sprækkerne og det brudte i øjnene.«

»Mit livs omvej« af Jacob Egevang og Martin Herbst, Forlaget Lindhardt og Ringhof, 270 kroner, udkommer 28.

januar 2009.

chrberlingske.dk

»Jeg har hele mit liv bestræbt mig på at leve efter mit hjerte og leve fuldt ud. Men jeg opdagede også, at den måde, jeg havde levet på i store dele af mit liv, var en falsk og forkert virkelighed. Det har haft store konsekvenser. Jeg ville eksempelvis aldrig have givet Theodor bort, hvis ikke jeg var i Moon-bevægelsen på det tidspunkt. Men alligevel fortryder jeg det ikke.

martin herbst

Fakta: Blå bog

48 år

Gift med Yuriko ved et Moon-bryllup i Korea, har fire børn. Derudover har de bortadopteret deres førstefødte søn.

Blev medlem af Moon-bevægelsen i 1978, hvor han arbejdede, missionerede og fundraisede i Danmark, England, Tjekkoslaviet, Slovenien og USA. Blev en af de øverste ledere i den europæiske del af Moon-bevægelsen, inden han og hustruen brød med bevægelsen.

Tog tilbage til Danmark. Gennemførte teologi-studiet på to år og ni måneder og med et gennemsnit på 13. Ordineret dansk folkekirkepræst. Arbejder i dag som præst ved Korsvejskirken på Amager.

Hvad skal man gøre, hvis man kender et menneske, som er i en sekt eller på vej ind i en? læs her Martin herbsts råd

Forsøg at etablere en ligeværdig og respektfuld dialog. Skab et fælles rum, hvor begge parter føler sig tilpasse. Undgå for alt i verden at servere din »sandhed« og lægge afstand til alt det, sektmedlemmet tror på og brænder for.

Sæt dig ind i de religiøse idéer, som sektmedlemmet er faldet for. Et ungt menneskes møde med en sekt er som en nyforelskelse. Som pårørende eller ven er det vigtigt, at man forstår og respekterer denne følelse - selv om man er uenig.

Giv din kritik med udgangspunkt i din kærlighed til det andet menneske. Man kan sagtens være meget kritisk og på samme tid elske højt. Kritik kræver saglighed, forsøg derfor at glemme de personlige følelser. Undgå latterliggørelse, hån, nedladenhed. Lad være med at betragte sektmedlemmerne som uskyldige ofre, der er blevet narret af onde ledere. Konfronter dem med deres ansvar over for dem selv og samfundet som helhed.

Endelig er det helt afgørende, at man gør alt, hvad man kan, for at bevare kontakten. Den løbende dialog er forudsætningen for at kunne tale respektfuldt sammen. Til beroligelse vil jeg sige til pårørende og venner til et sektmedlem: I de fleste sekter er der stort gennemtræk. Det er en myte, at folk bliver, når først de er kommet indenfor. Det tog mig næsten 20 år at opdage bedraget, men mange forlader sekten før.

Kilde: »Mit livs omvej« af Martin Herbst

Billedtekst: Martin Herbst var 20

Titel

Stednavne

DANMARK

Emneord

Personer

Virksomheder

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af materiale i InfoMedia, eller dele heraf, uden tydelig kildeangivelse, er forbudt uden forudgående skriftlig aftale med InfoMedia Huset A/S i henhold til gældende dansk lov om ophavsret. En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.